

Ivaerab süddant, ja teeb tal tölli jo sünma peál. Ning tuleb nüüd surm, kuhho ta siis tahhab jáda omma üllekohtuse warrandussega, kubho siis ðrrapõggekeda selle kange hirmo ja nuhtlusse eest, mis se õige fohtomeistja peab andma, kes jo iggaühhe süddamesse sedda käskö panni, et teise omma, peame putumatta jáima? Weel iggarvesse ello põlives, Ivaerab wargusse - pat innimesse süd-dant otsata fibbeda waloga!

2.

Nio - Tõnno! olli üls ühke mees, kes hea melega hooplis ja surustelles. Et nüüd kül nisuugune, tübbi ühkus ja riitlemine moisslikul innimes sel ifka hábelis on, siiski olleks sellega voinud ka-n-

na-

na!ada, kui Tõnno agga olleks üh'usse himmus teisi fallinud, ja nendega leppinud. Agga ta olli fa üks riikas innimene, kes wiibha teiste wasto kandis, ja ðekilissest melest paljo furja tegai, mis läbbi ta nimaks hopis hukka läks. Liig wiibha ei sada ellades head, ja kes selle wiibha himmo wasto ei panne, fogaub ennesele ussinoste keik suggu ðnnetust. Tõnno ei talitsend omma wiibha ja ðekiliisse mele, ja kui ta ebt kül wahhest hirmo párrast redda nago körvale hoidis, siis kandis ta ommeti fallaja wiibha teiste wasto, ja mótlus furja teise veale. Men-da ta olli süddame tapmisega Jumma-la ees allati liggimesse tapja, ja olli ebt teine piisut juhtund temma wasto eksi-ma, siis ei leppinud temma ellades ðitra, egga wõinud sedda andeks anda, maid pat-